

Jézus Krisztus neve

Lekció: Ézs 45, 9-25 / Textus: Fil 2, 9-11 / Heidelbergi Káté: 29-32. kérdés-felelet

2013.03.10.

Heidelbergi Káté: 29-32. kérdés-felelet

29. K.: *Miért nevezzük Isten fiát Jézusnak, vagyis Idvezítőnek?*

F.: Azért, mert Ő idvezít és szabadít meg bennünket minden bűnünkből. És azért is, mert az idvesség senki másban nem kereshető, sem meg nem található.

30. K.: *Hát hisznek azok is az egyedüli idvezítő Jézusban, akik idvességüket és boldogságukat a szenteknél, vagy önmagukban, vagy másutt keresik?*

F.: Semmiképpen nem. Mert valójában megtagadják az egyedüli Idvezítőt, Jézust, pedig szájukkal dicsekednek Vele. Mert egyik a kettő közül: *vagy* nem tökéletes Idvezítő Jézus, *vagy* pedig ebben az Idvezítőben kell feltalálni az üdvösségre szükséges összes dolgokat azoknak, akik igaz hittel fogadják el Őt.

31. K.: *Miért nevezzük Őt Krisztusnak, azaz Felkentnek?*

F.: Azért, mert az Atya Isten rendelte el és a Szentlélekkel kente fel Őt legfőbb Prófétánkká és Tanítónkká, aki tökéletesen kijelentette Istennek titkos tanácsát és akaratát a mi váltságunk felől. - Továbbá egyetlen Főpapunkká, aki testének egyetlenegy áldozatával megváltott minket és érettünk könnyörögve szüntelenül közbenjár az Atyánál. - Végül a mi örökkévaló Királyunkká, aki Igéjével és Lelkével kormányoz minket és a megszerzett váltságban oltalmaz és megtart.

32 K.: *Hát téged miért hívnak keresztyénnek?*

F.: Azért, mert hit által Krisztusnak tagja vagyok és így részese az Ő felkenetésének. Hogy így nevére vallást tegyek. Magamat élő hálaáldozatul Néki adjam. És szabad és jó lelkiismerettel harcoljak ebben az életben a bűn és az ördög ellen. És a másvilágon Ővele együtt uralkodjam örökké minden teremtményen.

Textus: Fil 2, 9-11

„Ezért fel is magasztalta Őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Kedves Testvéreim!

A világ nagy részén ismerik ezt a nevet: Jézus Krisztus. Különböző kultúrák és vallások emberei is tudnak róla. Mást-mást gondolnak róla persze sokan, és másként is képzelik el őt. Van, aki szeretettel gondol rá, van, aki imádkozik is hozzá, más pedig csak arról a háborúról tud, amit mondjuk az ő nevében folytatnak egymás ellen a nagyhatalmak.

Jézus Krisztusról **sokféle vélemény** akad a világon- de ez nem újdonság. Így volt ez abban a korban is, amikor Ő élt. Meg is kérdezte **a saját tanítványait (Mt 16)** arról, kinek mondják Őt az emberek. Már akkor is sok válasz létezett erre. Volt, aki felismert benne Isten fiát, és volt, aki nem. Volt, aki egyenesen azt állította, hogy **az ördögtől való**, amit Ő csinál. Jézus Krisztus személyére nézve azonban- sőt egész életében, szolgálatában nem az számított, amit az emberek éppen aktuálisan gondoltak róla, hanem az, amit az Atya kijelentett vele kapcsolatban. Megkereszteléskor hang hallatszott az égből: **„Ez az én szeretett fiam**, akiben gyönyörködöm.” A kijelentés erről tesz bizonyosságot, hogy Ő Isten fia volt, akit Ő küldött el a világba.

A név - a minden névénél nagyobb név

Azt olvastuk az Igében, hogy **Jézusnak Isten adta a nevét**. Bár Ő egylényegű az Atyával, mégis az ő Fia. Isten adta neki a nevet, miután mindenek fölé helyezte, felmagasztalta Őt- Milyen nevet adhat az Isten ilyenkor, milyen nevet ad az Ő fiának, a megváltónak? **A minden név fölött való név ennyi: Jézus Krisztus**.

A minden névénél nagyobb név **első tagja ez: Jézus**. Annyit jelent, hogy **szabadító**. Ő szabadít meg- olvastuk a kátéban is. Istennek kezdettől fogva gondja volt az emberre, és szabadítót adott népe mellé; gondja volt mindig az emberre, hogy a mélységből, a nyomorúságból legyen kiút, legyen vezető a számára. Sokféle istenséget tartottak számon a népek az **őkorban**. Sok volt köztük az úr, akinek volt valamilyen vélt ereje, hatása. Olyannal, aki úr volt és szabadító, egzisztenciális értelemben, nem nagyon találkozunk.

De ő nem csak magáról állította, hogy szabadító... Jézusnak, mint szabadítónak sok előképe van az **Ószövetségben** is: **Néhányat említek** most itt: Mózes kivezette a népet Egyiptomból, megmutatva a szabadulás útját és módját is. Józsué (akinek a neve ugyanabból a gyökérből ered, mint a Jézus szó) az ígéret földjére vezeti a népet. Dávid olyan király volt, aki Isten szíve szerint vezette a népet, és így Jézus előképévé vált. De gondoljunk mindazokra a prófétákra, vezetőkre Izrael történetében, akik jó irányba, életre vezették a népet, megmutatták számukra az élet útját, a szabadulás útját. A szabadító olyan, mint a jó pásztor. Életre vezet, jó irányba vezet, és ha baj van, akkor megment. Gondja van az egész nyájra, de az egyénre, a személyre, az egyre is a közösségben.

Sok szabadítója volt Izraelnek, de megjelenik már az Ószövetség első lapjain az, hogy kellene valaki, aki valami elemi erővel, az élet minden területére kiterjedő módon szabadítja meg az embert. Ennek az ember felőli igénye és az Isten felőli ígérete egyidejűleg jelenik meg. Isten megígéri már a bűnesetkor, hogy szabadítót küld, az asszony utódai közül valaki majd a kígyó fejére tapos, azaz megsemmisíti a bűn erejét és hatalmát. Ennek a szabadítónak mind az ígérete, mind a várása egyre erősebb az Ószövetségben az Újszövetség felé haladva. A próféták sok részletét megjövendölték annak, milyennek kell lennie a szabadítónak. És aztán egyszer csak, mikor eljött az idő, az emberi történelem közepén eljött a Szabadító a világba. Jézus Krisztus, aki sokkal több mindannál, aki előtte szabadítóként szolgálta Izraelt. Jézus

ugyanis olyan dologból jött szabadítani és megváltani, ami a legalapvetőbb és legnagyobb csapda az ember számára: a bűnből. A bűnből, ami elválasztja őt az Istentől. Jézus azért jött, hogy örök életre váltsa meg, és megoldást adjon az ember életére. És ez az örömhír nem csak a választott népé, hanem mindenkié, minden emberé a világon, aki csak hisz.

Szól ma is, nekünk is az evangélium a mi saját életünkben, nyomorúságunkban, nehézségünkben is: szabadítónk van! Isten elküldte a megígért szabadítót, és nekünk közünk lehet hozzá! Szabadítóm van! Jézus értem is jött, és amellet, hogy az örök haláltól, a kárhozattól megszabadított, az aktuális élethelyzetemben is nyújt segítséget, tud s akar segíteni, felemel, kiemel, megment. Van segítő kéz. Van valaki, aki nem mond le rólad, és pontosan abban az élethelyzetben, amiben vagy, van segítsége a számodra! Nem vágy az Ő szabadítása, hanem tény! Valóság! Hiszel-e ebben a szabadítóban?

Ne félj, mert, olyan szabadítónk van, Jézus, akinek Isten adta a nevét, Ő igazolja őt és mondja róla, hogy szabadító, akiben bízhatunk, akire számíthatunk, akiben nem kell csalatkoznunk.

A szabadításnak van egy nagyon fontos eleme. A kátéval együtt ki kell mondani, hogy **nem lehet Jézusban is bízni és még másban is!** Jézus kizárólagos szabadító, teljes igénye van az életünkre. Jézus nem látható, ezért látható dolgokhoz szoktuk kötni néha hitünket, annak bizonyos elemeit. Pedig ezekre nincs szükség! Nem lehet igazán egyszerre Jézusban is bízni meg más dolgokban- az életünk lényegére nézve! Ha mást is beveszünk a pakliba, azzal igazából Jézust zárjuk ki.

Teljes bizalom Benne. Mert Ő tényleg szabadító. Erre hív. És ez nagyon nehéz! **Elköteleződésre hívó.**

Jézus Krisztus nevének hatása

Meghajló térdek világszerte- előbb vagy utóbb

Beszél arról is a felolvasott Igénk, hogy Jézus nevére meghajol minden térd, azaz mindenki elismeri az Ő hatalmát, az Ő mindenek felett való voltát. Jézusnak tekintélye van, hatalma, amit mindenki ért, aki ismeri, ami világos és egyértelmű. Jézus Krisztus nevének második tagja ugyanis: **Krisztus**. Ez azt jelenti: **felkent**. (31.kérd-fel.) Az **ókori Izraelben** királyokat, prófétákat és papokat kentek fel, ami azt jelentette, hogy a felkenés után elláthatja azt a tisztet, mert Isten elpecsételte Őt a Szentlélek által, és alkalmassá tette Őt a feladatra. Isten az, aki Jézust felkentnek, Krisztusnak nevezi, mert Ő hatalmat adott neki. **Olyan hatalmat**, ami alkalmassá teszi Krisztust arra, hogy a szabadítást, amiről az előbb beszéltem, elvégezze. Krisztus, a felkent, akinek hatalma van, valódi, tapasztalható hatalma! Az Ő hatalmának pedig több dimenziója is van.

Tudjuk a kátéból, hogy Krisztus személyében ötvöződik a királyi, a papi és a prófétai tiszt. (Zsidókhoz írt levél)

Ő király, hiszen uralkodik, uralma van a világ felett. Ez az uralom majd a végidőkben lesz teljesen világos mindenki számára, de ettől függetlenül Ő már uralkodik! Ő a királyoknak a királya, a leghatalmasabb és a legjobb király. Olyan király, aki oltalmaz és megtart. Valós segítséget nyújt, lehet rá számítani, és benne bízni úgy, ahogy más földi uralkodóban sohasem.

Krisztus a felkent próféta is, aki közbenjár a népért, aki kijelentette Isten akaratát tökéletes módon. Ő megmutatta nekünk az Atyát, megélte azt, hogy milyen az Atya, hogy hogyan szeret az Isten!

Krisztus pap, felkent pap az ószövetségi értelemben, hiszen bemutatta az egyszer és mindenkorra elég, tökéletes áldozatot a bűnért: önmagát áldozta fel, és tett eleget az ember bűnéért.

Tudjátok, Testvéreim, jó benne lenne Isten szeretetében, érezni és élni ezt: Jézus a Krisztus, aki az én szabadítóm, felkent király, aki uralkodik az életem felett. Ez nem leigázó uralom ugyanis, nem nyomás, amely szorít, hanem felszabadító, biztonságot nyújtó, örömteli dolog. Hódolhatunk Neki ezért. A minden térd meghajolása az Igében ezt a hódolatot jelenti: Jézus Krisztusnak hódolni fog mindenki: előbb vagy utóbb elismeri, meglátja mindenki, hogy Ő úr! Jó dolog időben felismerni, megismerni Jézust és hódolni neki! Az életben is jobb minél előbb felismerni és elfogadni őt. Nem kell megvárni az időskort vele, nem kell megvárni a tragédiát, a bajt, ami térdre kényszerít! Jobb önszántunkból, szabadon, hálából hódolni Jézus Krisztusnak! Mert a Vele való kapcsolatban biztonságban lehetünk (Káté 1. kérdés-felelet).

Mit jelent számunkra a hódolat? Nagyon sok minden lehet, de talán első sorban három dolog:

- annak elismerése, hogy szükségem van Rá
- annak elismerése, hogy nem a magamé vagyok (ahogy a káté 1. kérdés-felelete is fogalmaz) és Jézusért szeretnék élni az életemmel
- feladom saját akaratomat, mert nem az tesz boldoggá, ha az lesz, amit én leginkább akarok!
- a hódolat kifejezése mellett igazi, szívbeli hódolat: mert a térdeink hajlonghatnak, a szavaink is lehetnek kedvesek, de a lényeg vajon változik-e?

Hódoljunk hát mi, most is a felkent király előtt, és tegyük meg ezt életünk minden napján úgy, hogy Őt dicsőítjük életünkkel, szavainkkal és tetteinkkel egyaránt!

Hitvalló szájak: Jézus a Krisztus úr

Azt olvastuk az Igében, hogy nem csak a térdek hajolnak meg Jézus előtt, hanem minden nyelv megvallja, hogy Jézus Krisztus úr az Atya Isten dicsőségére. Ennek a kijelentésnek is van a mára, az emberi idő kereteire vonatkozó része és örök távlata. Az utóbbiról ejtenék először pár szót. Jézus Krisztus az Övéivel részese lesz az új teremtésben az örök boldogságnak. Nem tudjuk részletesen, mit fogunk ott csinálni, mivel töltjük az örök létet, de az biztos, hogy fogjuk dicsérni Istent, aki Atya, Fiú, Szentlélek. Fogjuk imádni a megöletett bárányt, aki meghalt de feltámadt; Jézust, aki úr és király, mindenek felett való az Ő neve! Egyedül általa juthatunk az Atyához, azt olvastuk a kátéban, hogy nincsen üdvösség senki másban! Megrendítő szavak ezek: Ő az egyetlen út. Nagyon sok kérdést vet ez fel az üdvösség dolgában, amelyekre nem is tudunk válaszolni. Mi lesz a pogányokkal, akik egyébként erkölcsösen éltek? Mi lesz más vallások híveivel? Mi lesz a Krisztus előtt élőkkel? Az biztos, hogy Istennek mindenkire gondja van, és mindenkit igazságosan fog megvizsgálni az Ő kegyelmében, de mi erről tudunk, és erről szól a kijelentés: Jézus az egyetlen út. Ő az

egyedüli úr, az üdvösség ura! Aki Őt megtalálta, az megtalálta az egyetlen! A legfontosabbat, a leglényegesebbet az életben!

Hála legyen az Istennek, hogy mi a gyülekezet közösségében vallhatjuk: Jézus Krisztus úr. Ez a hitvallás az örökkévalóságig elkísér majd minket. És már most a miénk lehet! Valljuk hát úrnak Jézust a szavainkban, életünkben, legyen ő a saját életünkben is úr!

Mit jelent itt és most keresztyénnek lenni, Krisztusról elnevezettnek lenni (nekem magamnak és a közösségnek, ahová tartozom)?

Az az ember a keresztyén, azaz krisztusi ember, akinek tényleg életében Úr a Jézus Krisztus. A káté 32. kérdés felelet így fogalmaz erről: (...)

Értjük. Hisszük. Érezzük is. Valójában mégis mennyire határozza meg mindez a dolgainkat, döntéseinket? Csak néhány egyszerű kérdést engedjétek most meg:

- Mit jelent most nekem saját keresztyén identitásom?
- Krisztus felkenetésének része vagyok...
- A méltóság, az erő, a lehetőség, ami ezzel jár
- A szolgálat, alázat, akár a szenvedés, ami ezzel jár?
- Vállalom? Ő vállalta! Őt követve éljünk!
- Jöjjünk bűnbánattal, ha hűtlenek voltunk e névhez...! Mit jelent ez?
  - Mennyire tudunk irgalmasok lenni másokhoz és magunkhoz, ha Isten irgalommal hajolt hozzánk?
  - Mennyire hisszük el, hogy az evangélium Isten ereje, ami működik, gyógyít, még ma is?
  - Isten Igéje élő és ható: engedted-e magadra hatni?
  - Jézus jelenléte megváltoztatott embereket – hiszed-e, hogy téged is meg tud változtatni?
  - Jézus megbecsülte az embereket, odafigyelt a körülötte lévőkre, tudod-e követni Őt ebben?

Legyen valóban úr, ne csak nevében! Legyen ura családunknak, közösségeinknek is valóságosan. Egy úr beleszólhat abba, ami történik az által uralt területen, meghatározza azt teljes mértékben. Így legyen úr Jézus Krisztus bennünk és közöttünk: nem csak névleg hanem valóságosan!

Igen, amiről a káté itt beszél, az a jövő. A reménységünk. Hogy ha hűségesek vagyunk Krisztushoz, akkor részesei vagyunk neki, az Ő jövőjének, hozzá tartozunk, az Ővéi vagyunk. Most harcok és küzdelmek terhelik a földi létet, de Krisztussal örök boldogság vár. Ő uralkodni fog az öröklétben, mint győztes, felkent király, mi pedig részesei leszünk az Ő országának, királyságának. Ilyen reménységei és örömei vannak a keresztyén embernek.

Ma magához hív minket a mi Urunk, hogy legyünk mindnyájan az Ő gyermekei! Egyszerűen és világosan. Először vagy újra. Most és ma ezen a helyen megszólítható, segítségül hívható a mi Urunk! El lehet fogadni, be lehet fogadni Őt a szívünkbe! Elindulhatunk ezen az úton, vagy megújulhatunk az Ő követésében. Keresztyén akarok lenni! Mert Vele élni jó, mert Ő az igazi úr! Hódolhatunk Jézus Krisztus előtt, és megvallhatjuk a belé vetett hitünket! Élünk a lehetőséggel, és ragadjuk meg lélekben Isten felénk nyújtott karját!

Ámen!

(Thoma László)